

*Lucy
Diamond*

ONNEN
SALAISUUS

Suomentanut Eeva Parviainen

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Englanninkielinen alkuteos *The Secrets of Happiness*

Copyright © Lucy Diamond 2016

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2024

ISBN 978-951-1-51154-0

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2024

Lizzylle ja Carolinelle: kiitos rakkaat!

Kiitokset

Jälleen kerran kiitokset Pan Macmillanin loistotiimille: Victorialle, Annalle, Natashalle, Jeremylle, Stuartille, Waynelle, Amylle, Katielle sekä koko myyntiporukalle (Kate, olen edelleen mojiton velkaa) ja kaikille muillekin, jotka ovat nähneet niin paljon vaivaa kirjojeni eteen. Minun silmissäni olette kaikki tähtiä. Eri-tyisaploidit Jolle ja Katelle taas yhdestä kauniista kannesta – sekä tietenkin Eloiselle, jonka ilmekään ei värähtänyt, kun kustannusaikataulu meni kerrasta uusiksi minun takiani (voitte varmaan jo ottaa kuvani pois toimiston tikkataulusta). Hurraahuudot myös kustannustoimittaja Caroline Hoggille, jonka ansiosta urakka saatiin lopulta maaliin. Kiitos, kun pelastit minut viisaudellasi, tahdikkuudellasi ja kärsivällisyydelläsi. Annoit todellakin kaikkesi tälle kirjalle!

Kiitos agentilleni Lizzy Kremerille, joka tarjosi tapansa mukaan tarkkanäköisiä huomioita, ideoita ja kannustusta kirjoitusurakan alusta asti: toivottavasti käsität, miten tärkeä tuki ja turva olet minulle! Sydämelliset kiitokset Harriet Moorelle ja koko David Higham -agentuurin porukalle innostavasta tuestanne.

Kiitos Christine Gibsonille, joka vastasi (moniin) lääketieteellisiin kysymyksiini – kirjaan mahdollisesti päättyneet virheet ovat luonnollisesti vain ja ainoastaan minun käsialaani. Kiitos myös ihanalle Hannah Flemingille, jolta sain Christinen yhteystiedot.

Haluan kiittää Natalie Baldwinia, joka osallistui hyvän-
tekeväisyyshuutokauppaan, teki korkeimman tarjouksen ja sai
palkinnoksi äitinsä nimen mukaan kirjan tarinaan. Huutokaupan
tuotot menivät CLIC Sargent -järjestölle, joka tekee tärkeää työtä
syöpää sairastavien lasten ja nuorten hyväksi. Toivottavasti Natalie
ja hänen äitinsä Hayley George nauttivat kirjastani!

Iso moiskaus erinomaiselle Kate Harrisonille, joka sai kirjani
varhaisen käsikirjoitusversion luettavakseen! Kiitos avusta!

Kiitos ystävälleni A:lle (joka jää nyt sattuneista syistä nimettö-
mäksi), kun sain lainata hänen terassikalustetarinaansa. Lupa-
an, että salaisuutesi on turvassa!

Kuten aina, kiitän rakkaitani Martinia, Hannahia, Tomia ja
Hollya: kiitos rohkaisusta, nimiehdotuksista, monista monituisis-
ta teekupposista sekä siitä, että sain pohtia juonikuvioita ääneen
ruokapöydässä. Kiitos, että muistutatte minua siitä, mikä elämä-
ssä on oikeasti tärkeää. Kiitos myös äidille ja isälle: olette ihania!

Lopulta haluan ilmaista lämpimät kiitokset kaikille, jotka ovat
joskus lähettäneet minulle mukavan viestin sähköpostin, Faceboo-
kin tai Twitterin kautta. Minulle merkitsee todella paljon kuul-
la lukijoilta, että he ovat pitäneet kirjoistani. Toivottavasti pidät-
te myös tästä.

Luku 1

"Saavumme Manchester Piccadillyn asemalle. Asemalta on jatkoyhteydet Lontoon Eustoniin, Liverpoolin Lime Streetille ja Edinburgh International -asemalle. Saavumme Manchester Piccadillyn asemalle noin kahden minuutin kuluttua. Kiitämme kaikkia matkustajia. Tervetuloa uudelleen."

Juna mateli laiturin viertä pitkin, ja vaunussa alkoi vilkas kuhina: laukkuja nostettiin alas hyllyltä, sanomalehtiä hylättiin penkeille, puhelimia tungettiin taskuihin. Rachel Jackson oli jo askelen edellä ja seisojien joukossa odottamassa pääsyä ovelle, ja hän horjahdusti matkatavaratelineitä vasten, kun juna viimein nytkähti pysähdyksiin.

"Manchester Piccadilly. Kiitämme kaikkia matkustajia. Tervetuloa uudelleen."

Tässä sitä nyt oltiin. Adrenaliini sykki Rachelin suonissa, kun vaunun ovet avattiin ja tungos alkoi purkautua ulos laiturille. Hän seurasi turtana matkustajavirran mukana välittämättä siitä, kun jonkun matkalaukku tölväisi hänen sääriään. Terve vain, Manchester, hän ajatteli astuessaan alas junasta. Tulon etsimään vastauksia. Löytyisikö niitä kenties täältä?

Asema tuntui valtavalla koti-Herefordin jälkeen: ristikko-kaarien monimutkainen verkosto risteili suurensuuren laiturihallin katossa, ja kuulutukset kaikuivat ympärillä. Kesäkuu oli

aluillaan, ja kun Rachel oli aamulla vienyt lapsia kouluun, aurinko oli paistanut harsomaisen pilvipaitteen läpi. Manchesterin ilma tuntui viileämmältä, ja hän kietoi vaaleanharmaata neuletakkiaan tiukemmin ympärilleen kulkiessaan muiden matkaajien seassa. Häntä hermostutti. Hän oli päässyt perille, ja kaikki tuntui yhtäkkiä häkellyttävältä. Edessä hämöttävä tehtävä vaikutti ylitsepääsemättömän vaikealta ja sai hänen sydämensä hakkaamaan kiivaammin ja kiivaammin. Halusiko hän edes enää selvittää totuutta?

Kyllä, Rachel ajatteli päättäväisesti ja pani jalkaa toisen eteen. Nyt oli korkea aika. Hän oli joutunut kuuntelemaan ihan tarpeeksi valheita, ja hänen oli pakko saada tietää totuus.

Lippuporttien taakse alkoi kerääntyä ruuhkaa, ja väki mutisi kärsimättömästi japanilaisille turisteille, joilta oli ilmeisesti matkaliput hukassa. Sitten vielä toinen kaista jumitti, kun vanhan parisunnan ruutukankainen kärrylaukku juuttui automaattiporttiin. Tuskastunut tunnelma tarttui herkästi, ja Racheliakin alkoi ärsyttää. Vauhtia nyt, hän ajatteli. Tätä menoa hän ehtisi muuttaa mielensä ja perua koko jutun. Hänen täytyisi pysyä liikkeessä.

Vihdoin oli hänen vuoronsa työntää lippu nihkein sormin lukijaan ja päästä portista varsinaiseen asemahalliin, joka oli täpötäynnä väkeä. Joka puolella näkyi matkalaukkuja raahaavia ja puhelimiin äyskähteleviä ihmisiä kiiruhtamassa junilleen. Päätä huimaavan korkeissa koroissa kipittävä nainen törmäsi Racheliin salkkuineen ja hädin tuskin hidasti askeltaan. Ilmeisesti nainen ei huomannut koko törmäystä. Kovaääniset pimpottivat, äidit taluttivat pieniä lapsiaan, ja joukko pohjoismaalaisen näköisiä nuoria suurine rinkkoineen ja ruskettuneine säärineen seisoi riitelemässä kartan äärellä.

Rachel tunsu kutistuvansa hyvin pieneksi, äänettömäksi ja nimettömäksi mitättömyydeksi, kun hän etsi katseellaan uloskäynnille ja taksiasemalle johdattavia opasteita. Hän oli kaukana koti-

seudun vehreistä kukkuloista ja pelloista, eikä kukaan täällä tuntenut häntä eikä tiennyt, miksi hän oli lähtenyt matkaan. ”Minulla on vain yksi tapaaminen”, Rachel oli selittänyt epämääräisesti naapurin Saralle, kun hän oli pyytänyt tätä hakemaan Luken ja Scarletin koulusta iltapäivällä. ”Pääsen kotiin viimeistään viideksi.” Kyseessä oli siis vain pikainen pyörähdys Manchesterissa. Rachel oli soittanut junasta Violetin työpaikalle varmistukseksi, että tämä oli tänään töissä. ”Kyllä hän on tänään paikalla. Hetkinen, niin yhdistän”, ystävällinen naisääni oli sanonut puhelimeen, mutta Rachel oli katkaissut puhelun siihen paikkaan. Hän ei halunnut kertoa asiaansa puhelimesta. Se täytyisi tehdä kasvotusten. Hän halusi katsoa Violetia silmiin ja kuulla koko tarinan alusta loppuun.

Ajatuskin hirvitti. Mitä kerrottavaa Violetilla saattoi olla?

Rachel huomasi kahvikojun ja haistoi kanelin, kahvin ja vaniljan tuoksut. Ehkä hänen pitäisi juoda espresso ennen kuin lähtisi jatkamaan matkaa. Hänellä oli reilusti aikaa, ja hän kaipasi kieltämättä rohkaisua. Pieni kofeiinibuusti auttaisi häntä hyppäämään reippaasti taksiin ja lakkaamaan jahkailemasta. Pää pystyy ja menoksi, kuten hänen isällään oli ollut tapana sanoa.

Rachel asettui hermostuneena kahvijonon päähän, ja hänen ajatuksensa lensivät taas järkyttävään uutisartikkeliin, jonka hän oli löytänyt sen jälkeen, kun isän hautajaisissa käyty kummallinen keskustelu oli alkanut painaa hänen mieltään. *Mainitsiko isäsi koskaan minua?* Nyt Rachel toivoi, ettei olisi tavannutkaan Violetia. Yhtäkkiä hän alkoi myös katua päätöstään lähteä Manchesteriin. Mitä jos matka osoittautuisi hukkareissuksi?

Rachel oli niin uppoutunut ajatuksiinsa, että hän säpsähti, kun joku mies puhui hänelle hänen takaansa. ”Anteeksi, neiti?”

Rachel kääntyi ääntä kohti, mutta siinä samassa joku muu tarttui hänen käsilaukkunsa toiselta puolelta. ”Hei!” Rachel älähti ja

yritti kiskaista laukkuaan takaisin, mutta sitten häntä tönäistiin takaapäin, hän menetti tasapainonsa ja alkoi kaatua, kaatua, kaatua...

Rachel ehti hädin tuskin tuntee, kuinka laukku riuhtaistiin irti hänen otteestaan, ja kuulla juoksuaskelia, ennen kuin hänen päänsä kolahti maahan ja koko maailma musteni.

"Siis mitä? Miten niin kateissa?" Becca sopersi puhelimeen ja kääntyi hieman niin, ettei enää katsonut suoraan kämppekaveriaan Meredithiä, joka istui sohvan toisessa päässä näppäilemässä luuttuaan. Meredith kuului keskiaikalarppaajien kerhoon ja vietti melkein joka viikonlopun jonkinlaiseen kaapuun tai viittaan sonnustautuneena. Luutunsoitto oli harrastuksen uusi ja kieltämättä aika ikävä sivujuonne. "Voisitko toistaa äskeisen", Becca pyysi ja laski pitsansiivunkin kädestään pystyäkseen keskittymään kunnolla.

"Hän lupasi tulla viideksi", nainen puhelimessa paasasi närkästyneesti. "Viimeistään viideksi! Hän ei vastaa puhelimeen, eikä kukaan lapsista tiedä, missä hän on. Siis tämä ei ole ollenkaan hänen tapaistaan. Mitä tässä oikein pitäisi tehdä? Soittaa poliisille? Vai onko hän kenties sinun luonasi?"

Beccalla oli vaikeuksia sulatella kuulemaansa purkausta, varsinkin kun Meredith rämpytti yhä epäviireistä luuttuaan eikä ilmeisesti välittänyt tippaakaan siitä, että Becca yritti puhua puhelimessa. "Ei hän täällä ole", Becca vastasi, nousi sohvasta ja meni huoneen poikki "keittiön" puolelle. Hän pyyhkäisi vapaalla kädellään työtasolle jääneitä leivänmuruja ja vannoi mielessään siivoavansa kunnolla huomenna. "En oikein osaa..."

"Mabel kehotti soittamaan sinulle", soittaja selitti. "En keksinyt muutaakaan. Muuten voisin pitää lapset meillä vähän pidempään, mutta olen lähdössä ulos mieheni Alastairin kanssa. Varasimme

teatteriliput aikoja sitten, eikä lastenvahtimme varmaan suostuisi hoitamaan kolmea ylimääräistä lasta kahden omamme lisäksi. Eikä tänne edes voisi jäädä yöksi, koska vierashuone on tällä hetkellä täynnä Alastairin kuntolaitteita. Olen kyllä käskenyt häntä siivoamaan ne pois sieltä monen monta kertaa, mutta tiedät kai, millaisia miehet osaavat olla...”

Becca veti puhelinta hetkeksi irti korvastaan. Naisella, jonka nimi oli Sara tai Sandra, oli todella kova ja kimakka ääni. Lisäksi hänellä oli ilmeisesti loputon keuhkokapasiteetti eikä hänen tarvinnut pysähtyä välillä vetämään henkeä. Kenties hän harrasti vapaasukellusta. ”Vai niin”, Becca sanoi, kun puheen papatuksessa tuli vihdoinkin pieni tauko. Hän ei oikein tiennyt, mitä muuta hänen olisi pitänyt sanoa. Hänen siskontyttönsä Mabel oli siis maininnut hänet nimeltä, mikä oli toki liikuttavaa, mutta hän ei ollut oikeasti puhunut Rachelin kanssa yli vuoteen. Siskopuolet eivät olleet varsinaisesti läheisiä keskenään.

”Eli mihin aikaan ehtisit tänne?”

Hetkinen nyt. Sara meni täysin varoittamatta suoraan asiaan. ”Ai minne? Siis tarkoitatko...?” Voihan paska. Oliko Sara tosissaan? Beccan työvuoro pubissa alkaisi neljänkymmenen minuutin päästä eikä hän ollut vielä edes saanut syödyksi saati ehtinyt laittautua vähänkään säällisen näköiseksi.

”Mabel oli sitä mieltä, että minun kannattaa soittaa sinulle, koska olet kuitenkin perhettä. Hän sanoi voivansa katsoa pienempien perään siihen saakka, kunnes pääset perille. Asut kuulemma Etelä-Birminghamissa? Pääsisit siis Herefordiin suunnilleen tunnissa, vähän reilussa? Sen pitäisi kyllä riittää.”

”Niin, no siis periaatteessa, mutta...” Mutta Beccan olisi pitänyt tehdä iltavuoro hikisessä pubikeittiössä, ja kaiken lisäksi Rachelin lapset tuskin tunsivat häntä. Kunpa Sara ei olisi maininnut, että Mabel oli varta vasten pyytänyt soittamaan Beccalle. Kehut ja

imartelu tehosivat Beccaan vähän liiankin hyvin. Yksi ystävällinen sana ja hän oli valmis tekemään toisen puolesta mitä tahansa.

”Taivaan kiitos! Käyn kertomassa lapsille. Mabel! Tätisi on tulossa teille. Ihan vain siltä varalta, että äidillä menee vielä vähän myöhempään.”

”Odota nyt”, Becca yritti pistää väliin. Nainen puhelimessa oli kuin höyryjyrä. Ihme, ettei hänellä ollut kokonaista maata johdettavana.

”Ei varmaan kannata soittaa poliisille vielä tässä vaiheessa?” Sara jatkoi. ”Sieltä käskettäisiin kuitenkin odottaa, että henkilö on ollut kadoksissa yli vuorokauden. Sitä paitsi Rachel on aikuinen nainen. Ei häntä ole sentään siepattu eikä mitään sellaista. Voi, ei olisi pitänyt sanoa sitä ääneen. Luke taisi kuulla. Ei hätää, kulta-pieni! Äidillä on kaikki hyvin. Hän on varmasti vain... tekemässä jotain.”

Becca tuijotti ikkunasta ulos kadulle ja antoi Saran monologin soljua toisesta korvasta sisään ja toisesta ulos kuin pysäyttämätön, vuolas virta. Hän oli tavannut Rachelin viimeksi reilu vuosi sitten heidän isänsä hautajaisissa. He olivat lähinnä keskustelleet jäykästi tarjoiluista ja siunaustilaisuuden järjestelyistä. Becca oli juuttunut ruuhkaan ja myöhästynyt, ja hänen oli täytynyt hiipiä kirkon käytävää pitkin mutisten anteeksipyyntöjä mennessään, kunnes oli päässyt etummaiselle penkkiriville, missä Rachel oli katsonut häntä niin murhaavasti, että hänen varpaansa menivät häpeästä kippuraan vielä nytkin, kun hän muisteli tilannetta. Siitä oli vielä kauemmin, kun hän oli viimeksi nähnyt siskonsa lapsia, ainakin puolitoista vuotta. Se oli ollut jouluna äidin ja isän luona. Nuorimmaisen, Luken, oli täytynyt olla silloin viisivuotias. Tummatukkainen ja sinisilmäinen poika oli ollut tuskallisen ujo eikä ollut lämmennyt oikein kenelläkään muulle kuin omalle äidilleen. Edes Rachelin sulava ja itsevarma mies Lawrence ei

ollut saanut houkuteltua poikaa... Hetkinen.

”Odota”, Becca sanoi taas, tällä kertaa kovemmallalla äänellä. Miksei hän ollut älynnyt kysyä tätä heti ensi töikseen? Melkein nauratti ajatella, että keskustelu oli päässyt näin pitkälle. ”Missä Lawrence on? Eikö hän voi olla lasten kanssa siihen saakka, kunnes Rachel tulee kotiin?”

Sara oli kerrankin hetken hiljaa. Se oli kummallinen, varovainen hiljaisuus. ”Ai Lawrence?” Sara naurahti hermostuneesti. ”No... Lawrencehan muutti pois viime vuoden lopussa. He ovat eronneet. Etkö muka tiennyt?”

Luku 2

JOITAIN TUNTEJA AIKAISEMMIN

”Kuuletko minua? Jim, nyt hän taitaa tulla tolkkuihinsa. Hei, kuuletko?”

Rachel avasi silmänsä ja tuijotti vihreäunivormuista naista, jolla oli pitkä, vehnänvaalea palmikko. Kylläpä päätä jyskytti. Tuntui kuin se olisi hajoamaisillaan. Suussa maistui lämmin, metallinmakuinen veri, ja desinfiointiaineen pistävä haju kirveli nenää. Mitä ihmettä...?

”No niin! Hei vain, minä olen Cathy. Olen ensihoitaja, ja olemme matkalla sairaalaan. Muistatko, mitä tapahtui?”

Rachel makasi kapealla sängyllä ja kuuli moottorin hurinaa. Ambulanssi, hän ajatteli pökertyneenä. Päähän sattui. Ja leukaan. Hän sulki taas silmänsä, koska missään ei ollut mitään järkeä. *Se oli pelkkää unta. Nuku vain.* Niin hän aina sanoi lapsilleen, kun he heräsivät keskellä yötä.

”Kaaduit ja löit pääsi. Menetit tajuntasi. Pari roistoa vei käsilaukkusi rautatieasemalla. Muistatko?”

Nainen puhui pohjoisenglantilaisittain. Ihan kuin *Coronation Streetissä*. Se oli isän lempisarja. Mutta mitä nainen höpisi jostain käsilaukusta? Ja rautatieasemasta? Siinä ei ollut mitään tolkkua. Missä käsilaukku muuten oikeastaan oli? Siellä oli avaimet, ja Rachel tarvitsi niitä päästäkseen sisään. Oven avain,

avaimen ovi. Kummin päin se nyt taas menikään?

”Olemme matkalla sairaalaan, koska menetit tajuntasi muutamaksi minuutiksi ja satutit kasvosi aika pahasti. Yritä olla liikkumatta. Kertoisitko nimesi?”

Rachel räpytteli silmiään. Nimi. Aivan. Hän yritti avata suutaan vastatakseen, mutta leuassa leimahti repivä kipu ja hän pystyi vain vaikertamaan hiljaa. Kasvoja jomotti. Koko krooppaan sattui, ja korvissa soi kimeästi. Oliko tämä unta? Kyllä sen täytyi olla. Rachel oli turvassa kotona, omassa sängyssään, ja tämä oli vain kummallista unta. Nuku vain.

”Ei hätää, mietitään sitä myöhemmin. Olemme melkein perillä”, nainen sanoi. Hänen äänensä tuntui kuuluvan jostain todella kaukaa, aivan kuin hän olisi pitkän tunnelin päässä tai vilkkaan kadun toisella puolella. Rachel muisteli *Coronation Streetin* tunnusmusiikkia, jonka alkaessa isä oli aina huutanut yläkertaan, että nyt se alkaa. Niin haikea sävelmä. Oranssi kissa aidalla. Rachel ja isä olivat käpertyneet vieretysten sohvalle, ja Rachel oli siemaillut kokista ja isä Whisky Macia.

Sitten mustuus nielaisi Rachelin taas ja todellisuus suli pois.

”Saavuimme tapahtumapaikalle vähän yli puoli kahdeltatoista ja saimme kuulla, että käsilaukkuvarkaat kaatoivat potilaan aseman lattialle. Hänellä ei ole henkilöllisyystodistusta eikä nimi ole tiedossa. Silminnäkijöiden mukaan hän oli ollut tajuttomana useita minuutteja. Hän tuli hetkellisesti tajuihinsa ambulanssissa mutta vaikutti sekavalta. Epäilty leukaluun ja mahdollisesti poskiluun murtuma, ranne on ehdottomasti murtunut...”

Sama nainen puhui taas. Niin täyteläinen ja ystävällinen ääni, ja niin mukava murre. Rachel mietti, kenestä raasusta nainen puhui, ennen kuin tajusi järkyttyneenä, että sen täytyi olla hän itse. Hän räpäytti silmät auki ja pälyili hädissään joka suuntaan

yrittäen ottaa tolkkua ympäristöstään. Lääkäreitä, hoitajia sekä se vaalea, vihreäasuinen nainen seisoivat hänen ympärillään kuin painajaisessa.

"Tervehdys", yksi lääkäreistä lausui huomattuaan Rachelin olevan hereillä. Hän oli hoikka ja tummaihoinen, ja hänellä oli kaljuksi ajeltu pää ja lempeät ruskeat silmät. "Mikä sinun nimesi on? Osaatko kertoa?"

Rachel avasi taas suunsa ja yritti puhua, mutta jälleen viiltävä kipu kulki hänen lävitseen kuin sähkövirta ja salpasi häneltä hengen. "Ööö..." Muuta ulos ei tullut, ja huulilla maistui lämmin, suolainen veri.

Rachel, hän olisi halunnut sanoa. *Olen Rachel*. Kun hän ajatteli sanoja, hänen päänsä vallannut pimeys alkoi haihtua kuin hälvenevä savu. Hän muisti olevansa Mabelin, Scarletin ja Luken äiti. Tosiasiat napsahtelivat paikoilleen kuin palapelin palaset. Kolmekymmentäyhdeksänvuotias, syntymäaika marraskuun viides. Isän pieni rakettityttö. Niin isä oli aina sanonut: hän oli syntynyt kokkojen yön ilotulituspäivän kunniaksi.

"Ei hätää, saat pian kipulääkettä", joku sanoi, ja Rachel sulki lannistuneena silmänsä. Hän ei millään ottanut selvää, mitä hän teki tässä paikassa. Hänen muistissaan oli ammottava aukko siinä kohdassa, mitä oli tapahtunut ja miten hän oli päätynyt sairaalaan. Täysi mysteeri. Jotenkin se liittyi rautatieasemaan, niin se vaalea nainen oli sanonut. Mutta mihin asemaan?

Oudointa oli se, että kaikki puhuivat pohjoisenglantilaisittain, paitsi yksi sairaanhoitajista, jolla oli tummat kiharat hiukset ja joka ilmoitti leveällä Glasgow'n murteella, että "Nyt pistää vähän!" (Emävale, Rachel ajatteli ja yritti olla älähtämättä kivusta. Tuntui kuin häntä olisi puukotettu.) Hänen oli täytynyt siirtyä jonkinlaiseen rinnakkaistodellisuuteen. Hämmäntävään, kivuliaaseen todellisuuteen, missä mikään ei käynyt järkeen.

Unettava morfiini levisi ympäri kehoa, kun Rachel kärrättiin röntgeniin ja johonkin toiseen kuvaukseen, ja hänestä tuntui kuin hän olisi uponnut hitaasti veteen. Syvemmälle ja syvemmälle meren uumeniin. Lääkärit keskustelivat hiljaa hieman kauempana, eikä Rachel saanut selvää, mitä he sanoivat. "Tunnetko tämän?" he kyselivät, kun he tulivat painelemaan ja tökkimään häntä. "Entä tämän? No niin, hän taitaa taas pyörtyä", sanoi yksi. "Hei! Kuuletko? Olen Geraldine, erikoistuva lääkäri, ja minun täytyy kysyä sinulta pari hassua kysymystä. Muistatko nimesi?"

Totta kai Rachel muisti nimensä! Ei hän ollut idiootti! Hän oli äiti ja vaimo. Tai... hetkinen. Ex-vaimo. Hitto soikoon. Kaikki oli yhtä sumua. Mitä kellokin mahtoi olla? Rachelin pitäisi ehtiä hakemaan lapset koulusta ennen kolmea. Mabel oli jo niin iso, että sai kävellä kotiin yksin tai kavereiden kanssa, mutta Rachel kävi yhä hakemassa Scarletin ja Luken alakoulusta joka päivä. Heidän kasvonsa ajelehtivat esiin hänen mielensä sameista syvyyksistä: he näyttivät niin kalpeilta ja huolestuneilta. Missä äiti viipyy?

Rachel alkoi taas hätääntyä, ja hän pakotti itsensä rämpimään takaisin morfiinisumusta. "Lapset", hän yritti sanoa sängyn vierellä seisovalle naiselle, mutta hänen äänensä ei toiminut kunnonla ja sana tuli ulos puuroutuneena mölinänä. Ihan kamalaa. Tämä oli kuin todella pahaa unta. Oliko hän saanut aivohalvauksen? Miksi kaikki oli niin kummallista? *Auttakaa*, hän yritti viestiä katseellaan. *Apua!*

"Älä yritä puhua vielä", nainen kehotti lempeästi. "Leukaluusi ja poskiluusi murtuivat aika pahasti, ja löit päänkin mojavasti. Sinulla on todennäköisesti aivotärähdys, ja siksi kaikki vaikuttaa niin sekavalta." Rachel tuijotti naisen kasvoja, jotka jakautuivat kolmeksi kappaleeksi. Kaikilla oli samat vihreät silmät ja sama, liikkuva suu. Ihan kuin hän olisi katsonut naista prisman läpi. Tai sellaisen lasten leluputkilon, jonka toisessa päässä oli kimaltavia

värikkäitä palasia. Teleskooppi. Ei, vaan periskooppi. Äh, ei sekään. No mutta, se sellainen juttu. Miksikä sitä nyt sanottiinkaan? Sana ei meinannut millään tulla mieleen. Ajattele, Rachel. Keskity!

"Öööö", hän olisi vastaukseksi. Muuta hän ei ilmeisesti enää osannut sanoa.

Rachel sukkuloi paareilla kirkkaasti valaistuilla käytävillä. Loisteputket vilahtelivat hänen yläpuolellaan. Vähän kuin yökerhossa, hän ajatteli. Vilkkuvia valoja, jumputtavaa musiikkia. Lopuksi kompurointi kotiin ja oksennus äitipuoli-Wendyn kenkiin. *Olen todella pettynyt sinuun, Rachel!*

Wendy, Rachel ajatteli sumeasti. He eivät olleet koskaan tulleet toimeen keskenään. *Et ole minun äitini!* Niin Rachel oli huutanut kaikkien riitojen päätteeksi. Ja sitten oli... aivan. Jotain lokshti taas kohdilleen hänen päässään. Hän muisti seisoneensa viluisaan asemalaiturilla puristavissa kengissään ja lippu kädessään. *Manchester Piccadilly*, kuulutusääni kaikui hänen mielessään. *Kiitämme kaikkia matkustajia.*

Tulin etsimään vastauksia.

Rachel hätäntyi, kun hän käsitti, mistä oli kyse. Hän oli Manchesterissa. Niinhän se oli. Manchesterissa! Kaukana kotoa, kaukana lapsista. Kuka heidät hakisi koulusta, jos hän oli Manchesterissa? Ajatus kulki kuin siirapissa mataava etana, mutta vihdoinkin Rachel muisti auton, joka oli ollut täynnä lapsia: hänen omansa ja naapurin lapset. Aivan, hän oli vienyt kaikki kouluun, ja Sara vuorostaan hakisi Scarletin ja Luken. Mutta miten Rachel pääsisi ajoissa takaisin? Sara kuristaisi hänet, jos hän ei ehtisi takaisin viideksi!

Rachel nyyhkäisi ja yritti nousta istumaan. Hänen täytyi päästä kotiin. Jonkun täytyisi soittaa Saralle!

Sängyn liike pysähtyi, ja sairaanhoitaja ilmestyi Rachelin viereen. Se oli se skotti, Rachel totesi tunnistaessaan tumman kiharan tukan. "No, no, makaa ihan rauhassa", hoitaja rauhoitteli. "Olem-

me matkalla takaisin osastolle. Siellä pääset asettumaan vähän mukavammin. Laita silmät vähäksi aikaa kiinni ja yritä levätä.”

Rachelin alapuolelta kuului naksahdus, ja sitten pyörät alkoivat taas nitistä ja sänky liikkua. Katto sumeni hänen silmissään, ja loisteputkista jäi näkyviin oransseina heiluvia viiruja, kun hän sulki silmänsä. ”Juuri noin, ota vaikka pienet torkut”, sairaanhoitaja sanoi äänellä, joka kantautui jostain hyvin kaukaa. ”Kaikki järjestyä kyllä.”

Luku 3

Becca pakkasi vaihtovaatekassin (toisin sanoen sulloi puhtaat alushousut ja hammasharjan kaupan muovikassiin) ja soitti siten pomolleen Jeffille White Horseen ja valehteli sairastuneensa vatsatautiin. ”Olen niin pahoillani”, hän vaikeroi puhelimeen. Hän oli vienyt puhelimen omaan huoneeseensa, koska Meredith yritti yhä raiskata jonkin kansanlauluparan alkusointuja olohuoneessa. Hän istui sängyn laidalla ja yritti kuulostaa sairaalta ja heikolta. ”Olen oksentanut viimeiset kaksi tuntia”, hän jatkoi karhealla äänellä ja kakoi vielä päälle varmuuden vuoksi. ”En pääse tänään töihin. Olen tosi pahoillani.”

Pubi-isäntä Jeff oli roteva, parrakas Wolverhampton Wanderersin kannattaja, jolla oli erehtymätön paskapuhetutka. ”Vai että sillä lailla”, mies murahti, ja Becca saattoi melkein nähdä, kuinka Jeff siristi pöhöttyneitä silmiään. ”Sepä kummallista, koska Nick näki, kun tulit ulos pitseriasta viiden maissa. Se taitaakin olla sen sortin vatsapöppö, joka tulee ja menee.”

Voi saakeli sentään. Helkkarin juorukello! Nick oli rasittava pikku vuoropäällikkö, jonka elämäntehtävänä tuntui olevan työntää nokkansa toisten ihmisten asioihin ja levittää tietoja koko baarikansalle. Se huono puoli siinä oli, että asui pikkuruisessa vuokrakämpässä veikkauskioskin yläkerrassa parinsadan metrin päässä työpaikastaan eli kulmakapakasta. Kaikki tuntuivat aina

tietävän kaiken Beccan viimeisimmistä liikkeistä.

”En se ollut minä”, Becca sanoi heikosti ja irvisti peilikuvallleen. Voi apua.

”Arvaapa kuule mitä”, Jeff sanoi eikä edes vaivautunut väittämään vastaan. ”Pidä tämä ilta vapaata. Ja sitten vielä huomina ja ylihuomina. Ymmärrätkö, mitä yritän sanoa? En jaksa enää kuunnella näitä meriselityksiä. Tarvitsen henkilökuntaa, johon voi luottaa, enkä mitään valehtelijoita ja teeskentelijöitä. Hyvää jatkoa.”

Beccan suu lokahti auki järkytyksestä, kun Jeff löi hänelle luurin korvaan, ja sitten ilmat pihisivät ulos hänen keuhkoistaan pitkänä, epätoivoisena huokauksena. ”Loistavaa”, hän mutisi ja veti nopeasti lenkkarit jalkaan. ”Sain juuri potkut!” hän huusi Meredithille. Tätä tässä vielä kaivattiinkin. Sen siitä sai, kun yritti hyvää hyvyttään tehdä toiselle palveluksen. Beccan tuurilla hän todennäköisesti ajaisi koko pitkän matkan Herefordiin ja saisi perillä huomata, että Rachel oli sittenkin tullut kotiin ja koko juttu oli typerä väärinkäsitys tai Rachelilta oli vain loppunut puhelimesta akku. Aivan mahtavaa.

Meredith kääntyi katsomaan Beccaa, joka astui takaisin olohuoneeseen. Hän oli (onneksi) lopettanut musisointinsa ja oli nyt uppoutunut tekemään lehden sanaristikkoa. ”Mitä? Siis saitko potkut?”

Becca selitti tilanteen lyhykäisesti, ja Meredith tuijotti häntä hämmästyneenä. ”En edes tiennyt, että sinulla on sisko”, Meredith totesi. Hänellä itsellään oli kaksi siskoa, vanhempi ja nuorempi, ja he tapasivat toisiaan säännöllisesti, kävivät katsomassa kokeellista teatteria tai syömässä halvoissa italialaisissa ravintoloissa ja keskustelivat siitä, miten mahdottomia heidän vanhempansa olivat.

”Emme ole läheisiä”, Becca mumisi vähätellen siskopuolten todellisia välejä rankasti. Hän vilkaisi kaipaavasti pitsan jäähtyviä rippeitä – pitsan, joka oli syypää hänen saamiinsa potkuihin – mut-

ta päätti sitten antaa olla. Turhia kaloreita, ja hänen pitäisi muutenkin päästä tien päälle mahdollisimman nopeasti, jotta pääsisi myös ihmisten aikaan takaisin kotiin. Hän nappasi autonavaimet mukaansa, sanoi heipat Meredithille ja lähti.

Jos Beccan ja Rachelin välistä suhdetta olisi pitänyt kuvailla yhdellä sanalla, ”monimutkainen” olisi varmaan ollut lähimpänä totuutta. Becca oli ollut vasta vuoden vanha pallero ja käytännössä kalju muutamia porkkananpunaisia kiehkuroita lukuun ottamatta (kamera ei koskaan valehtelee), kun hänen yksinhuoltajaäitinsä Wendy oli tavannut Rachelin yksinhuoltajaisä Terry. Pari oli rakastunut ja mennyt naimisiin vuoden sisällä tapaamisestaan. Uusi perhe oli siis muodostunut oikeastaan pikavauhtia.

Becca oli tietenkin ollut vielä niin pieni, ettei ollut tajunnut ihmetellä yhteen kursitun uusperheensä hankalaa alkua ja kasvukipuja. Hän oli aina tiennyt, ettei Terry ollut hänen biologinen isänsä (se kunnia kuului erälle erittäin hurmaavalle Johnnille, jota ei ollut näkynyt aikapäiviin), mutta hänelle verisiteillä ei ollut koskaan ollut merkitystä. Terry oli hänen rakas isänsä ja se siitä. Yhdeksän vuotta vanhemmalle Rachelille uusi perhe oli kuitenkin ollut kova pala. ”Isä on *minun* isä”, Rachel oli sähissyt vihaisesti aina, kun Becca oli kinunnut päästä isän syliin tai saada isän lukemaan hänelle satua, tai kun hän hieman vanhempänä oli yrittänyt mankua isältä taskurahaa.

”Kyllä minusta riittää molemmille”, Terry oli vakuutellut lupasakasti, mutta jälkiviisaana Becca ymmärsi, miten rankasti tilanne oli ottanut Rachelia päähän. Uuden siskopuolen saaminen ei ollut muuttanut mitään Beccan elämässä, mutta Rachelille se oli merkinnyt, että hänen täytyi jakaa rakas isänsä, ja kaiken kukkuraksi hänet oli sysätty pois palvotun ainoan lapsen paikaltaan ja pakotettu vasten tahtoaan isosiskon rooliin: järkevän ja kiltin siskon, joka

ei koskaan kiukutellut eikä kapinoinut niin kuin temperamenttinen ja uhmakas Becca. Jälkiviisaana saattoi helposti nähdä, missä kohdissa katkeruus ja vihamielisyys oli alkanut pesiytyä perheeseen ja vuosikymmeniä jatkunut kauna kyteä siskosten välillä. Jo heti alussa, kun Wendy ja Terry olivat lähteneet häämatkalleen, Rachel oli heittäytynyt hankalaksi ja vaatinut vanhempia palamaan kotiin heti ensimmäisen yön jälkeen.

Siitä oli nyt kulunut melkein kolmekymmentä vuotta, ja siskopuolet olivat edelleen kuin yö ja päivä. Rachel oli kaunis ja uljas joutsen, perheen menestyjä onnellisine avioliittoineen (tosin ei ilmeisesti enää), herttaisine lapsineen, hienoine työurineen, unelmataloineen ja tyylikkäine vaatteineen. Beccalle oli selvinnyt jo varhaisessa vaiheessa, että oli turhaa yrittää kilpailla niin täydellisen hyveen perikuvan kanssa, ja hän oli antanut lukion menenä penkin alle, heittäytynyt erinäisiin tuhoon tuomittuihin seurustelusuhteisiin, matkustellut siellä täällä, palannut pari kertaa asumaan vanhempiensa luokse, kun rahat olivat loppuneet, ja kokeillut jos jonkinlaista ammattia, joista mikään ei ollut koskaan ottanut tuulta alleen. Aina joskus Becca mietti, miten paljon perhedynamiikka oli vaikuttanut siihen, millaiset polut siskokset olivat elämässään valinneet. Olisiko Rachel pärjännyt ja menestynyt aina yhtä hienosti, jos hänen ei olisi tarvinnut yrittää päihittää Beccaa? Olisiko Becca lyönyt kaiken samalla tavalla lekkeriksi, jos hän ei olisi ollut perheen vauva ja paapottu lellikki, joka pääsi aina pälikähästä, kunhan vähän katsoi vanhempiaan suurilla silmillään ja räpytteli ripsiään?

Tällaisia heistä oli joka tapauksessa kasvanut, ja valitettavasti sisarusuhde oli heikentynyt entisestään ja käytännössä katkenut kokonaan isän kuoleman jälkeen. Terry oli ollut perheen koossa pitävä voima. Hautajaisissa oli melkein saattanut kuulla räsähdysten, kun jäljelle jääneiden kolmen naisen yhteys repesi poikki:

Rachel jäi yksin toiselle ja Becca äiteineen toiselle puolelle. Sitä sanottiin kai vieraantumiseksi, kun perheenjäsenet eivät enää pitäneet yhteyttä toisiinsa, ja se päti ainakin heidän tapauksessaan. Siskopuolet olivat päästäneet toisistaan irti, he eivät tavanneet eivätkä ajatelleet toisiaan eikä heidän enää tarvinnut teeskennellä, että olisivat koskaan olleet läheisiä tai edes pitäneet toisistaan. Mutta tänä iltana yksi puhelu oli saanut Beccan kurottamaan takaisin heidän välilleen revenneen kuilun yli.

Auto starttasi ensiyrityksellä, mikä oli aina juhlan paikka, ja Becca lähti ajamaan kaupungin katuja pitkin ja näytti keskisormea White Horselle ajaessaan pubin ohi. Toivottavasti Nick näki. Hyvästi Jeff ja kaikki valittavat asiakkaat, terve menoa surkeat keittiövälineet ja *hasta la vista* pääkokki Brian, joka raivosi lakkaamatta keittiöhenkilökunnan surkeasta tasosta. Siinä paloi taas yksi silta Beccan takana, jälleen yksi ovi oli suljettu hänen nenänsä edestä. Ei hän toki halunnut raataa loppuikänsä pubikeittiössä (ei todellakaan!), mutta työstä oli sentään saanut vähän rahaa tilille, ja viitenä iltana viikossa oli saanut jotain muuta tekemistä kuin mököttää yksin kämpillä. Nyt se kaikki oli mennyttä.

Beccan ystävät olivat päässeet jo paljon pidemmälle elämässä. Nousujohteisia uria, häitä ja jopa vauvoja, vaikka Becca räpiköi edelleen kuin luuseri eikä onnistunut kolmekymmentävuotiaanaan pitämään edes surkeaa työpaikkaa pubissa. Joskus kieltämättä pelotti, että hän juuttuisi ikuisiksi ajoiksi samaan suohon: hän oli kroonisesti persaukinen eikä hänellä ollut minkäänlaista suunnitelmaa elämänsä varalle, ja hän asui edelleen kimppakämpässä naisen kanssa, jonka elämän suola oli maalata turnajaiskilpiä keskiaikaisen mallin mukaan. Pahinta tilanteessa oli se, että kämppiksiin oli alettu suhtautua ikään kuin parina. ”Mitä Meredithille kuuluu?” Beccan äiti kysyi aidosti kiinnostuneena aina, kun he tätä nykyä puhuivat. ”Ai niin, ja voit tietenkin kutsua myös sen sinun...

Meredithkö hänen nimensä oli? Häinkin on ilman muuta terve-tullut”, eräs ystävä oli sanonut viikkoa aikaisemmin puhuessaan tulevista juhlistaan. (Nimenomaan se ”ilman muuta” oli yllättänyt Beccan. Miten niin ilman muuta? Missä välissä hänen ja Meredithin oli alettu olettaa ”ilman muuta” kuuluvan samaan pakettiin?) Becca oli saanut hiljan myös hääkutsun, joka oli osoitettu heille molemmille, Becca + Meredith, ikään kuin he olisivat säälistävä ikuinen vanhapiikakaksikko, jonka kohtalona olisi pysyä yhdessä elämänsä loppuun asti. Ennen pitkää joku päättäisi alkaa kutsua heitä Beredithiksi. Paratkoon.

No mutta. Täytyi vain jaksaa ajatella positiivisesti. Koskaan ei voinut tietää, mitä seuraavan mutkan takana odotti. Luvassa voisi hetkenä minä hyvänsä olla uusi tilaisuus, johon voisi tarttua kak-sin käsin. Pää pystyyn ja menoksi. Niin Beccan isä oli aina sanonut. Voi kunpa isä voisi sanoa sen hänelle nyt. Isä veisi Beccan publiin syömään ja pitäisi hänelle yhden legendaarisista kannustuspuheis-taan. *Olet parhaassa iässä! Pystyt mihin tahansa!* Niin isä sanoisi ja elehtisi samalla painokkaasti käsillään. *Mitä oikein odottelet? Tartu tuumasta toimeen ja lähde etsimään uusia seikkailuja!*

”Yritän kyllä, isä”, Becca mumisi ääneen, kun hän pysähtyi liikennevaloihin. ”Yritän ihan tosissani.”

Terry oli työskennellyt suurimman osan elämästään autoalalla (ensin vuosia insinöörinä Longbridgellä ja myöhemmin paikall-isessa Ford-huoltamossa), ja oli kohtalon ironiaa, että hän oli kuollut jäätyään pakettiauton, vieläpä helkkarin Ford Transitin alle. Auto oli kaartanut ylinopeutta kadunkulman takaa, ajautu-nut jalkakäytävälle, törmännyt jalankulkijaan (eli Beccan isään) ja rysähtänyt lopulta päin lyhtypylvästä. *Voi rakas, isä joutui onnet-tomuuteen.* Becca saattoi yhä kuulla äitinsä itkevän puhelimeen. Pakettiauton kuljettaja oli ollut humalassa ja menettänyt auton hallinnan. Hän oli saanut kahden vuoden vankeustuomion